

verscheen, was ik blij dat hij dat niet meer kon lezen.'

Op een andere site stond deze reactie, van een vrouw die jou in het tv-programma *Tegenpolen* had gezien: 'Mijn hemel wat een ongelooflijk zakelijke, dwingende, onvrouwelijke en bovendien vrouwvriendelijke robotvrouw.'

'Nou zeg... robotvrouw? Allerm minst. Mensen die me kennen, vinden juist dat ik heel warm ben en een sterke drive heb.'

Je lag in die bewuste uitzending in de clinch met Beatrijs Smulders, die zwangerschapsverlof van een jaar bepleitte.

'Dat is toch ook een verschrikkelijk voorstel? Vrouwen moeten van Smulders nota bene een jaar lang borstvoeding geven, want dat zou goed zijn voor de binding tus-



1968 Geboren in Enschede 1987 Studie economie 1994 Studie rechten
1992 Wordvoerder staatssecretaris van Financiën
1998 Medewerker Europese Commissie 2000 Adviseur Europese zaken
Ernst & Young (New York), onafhankelijk adviseur Europese zaken (New York)
2006 Columnist *NRC Handelsblad*, oprichting Women on Top

'Tot je dertigste ben je alleen maar lekker. Daarna word je een bedreiging'

sen moeder en kind. Hoe moet het dan met de binding tussen vader en kind? En hoe stel je je voor dat werkgevers reageren? Welke werkgever is bereid een vrouw een baan aan te bieden bij het vooruitzicht dat ze na de zwangerschap meteen een jaar uitvalt?'

Dan was er nog een akkefietje met Michiel van Hulten, voorzitter van de PvdA, waarvan jij lid bent. In een column die ging over de aanvankelijk lage plaats van Klaas de Vries op de kandidatenlijst voor de Eerste Kamer, beschuldig je hem van vrouwenhaat.

'Michiel had in de krant gezegd dat Klaas de Vries slachtoffer was geworden van de wens van de PvdA om evenveel mannen als vrouwen in de senaat te krijgen. Daardoor was er minder ruimte voor mannen, beweerde hij. Die opmerking heb ik het toppunt van misogynie genoemd, want hij gaf hiermee alleen de elf vrouwen die boven Klaas de Vries stonden de schuld van zijn lage notering, niet de elf mannen boven hem. Alsof die allemaal wel beter gekwalificeerd waren dan Klaas, en de vrouwen niet.'

Hoe reageerde Van Hulten?

'Ik kreeg een boze mail van hem, waarin hij schreef dat ik mijn woorden moest terugnemen. Dat heb ik niet gedaan. Kom zeg.' Ze was een half jaar geleden een van de oprichters van het powerfeministische net-

werk Women on Top. Motto van de club: niet lullen maar doen, en graag een beetje provocatief. 'Ik heb het gevoel van de jaren zeventig helemaal te pakken: actie voeren, de boel lekker opstoken.'

De score tot nu toe: een brief aan de informaticus, met een voorstel voor een geheel vrouwelijk kabinet, een ludieke 'aanklacht tegen het mannenkartel' dat vrouwen buiten de raden van bestuur houdt, en een financiële

bijsluiter bij het huwelijk, binnenkort mee te sealen bij diverse vrouwenbladen.

Wanneer realiseerde jij je voor het eerst dat het voor vrouwen lastig is een plek te ver-

overen in de mannenwereld?

'Toen ik 30 werd. Vraag meiden van in de twintig naar hun feministisch bewustzijn, en ze zeggen allemaal: 'Ik heb nergens last van.' Dat klopt. Tot je dertigste ben je alleen maar lekker. Daarna word je een bedreiging.

'Ik had rond die leeftijd een sollicitatiegesprek bij een advieskantoor in Nederland. De eerste vraag die ze me stelden, echt de allereerste, was: 'Ben je getrouwd?' Het gesprek is verder niet meer over mij gegaan, maar over mijn toenmalige partner.'

Een jaar later, in Brussel ditmaal: 'Voor het kabinet van de eurocommissaris gold in die tijd de regel: twee van de acht medewerkers moeten vrouw zijn, en twee moeten uit andere lidstaten komen. Een vriend die voor de Nederlandse commissaris werkte, zei: 'We nemen altijd twee buitenlandse vrouwen – hebben we twee handicaps in één keer opgelost.' Dat is de meest kwetsende opmerking die ik ooit heb gehoord. Ik dacht: hij ziet me als een handicap.'

Misschien permitteerde hij het zich omdat hij dacht: *Mees is one of the guys*.

'Dat vraag ik me af. Ik denk weleens als ik met mannen omga: zien jullie me nu als vrouw, of als een van jullie?'

Wat zou je willen?

'Ik geloof dat ik ook nog graag als vrouw

word gezien. Als iemand die begeert en begeerd wordt. Dat zijn delen van mij waarvan ik niet snap dat ze afbreuk doen aan mijn denkend vermogen.'

In je boek schrijf je: 'Mannen kunnen niet tegen slimme vrouwen.' Is dat jouw ervaring?

'Ik hoor de laatste tijd juist steeds meer mannen klagen: mijn vrouw is niet vooruit te branden, ik zou willen dat ze weer eens wat ging doen. Vrouwen die gepromoveerd zijn en vervolgens hun hele intellectuele capaciteit aanwenden voor de aankoop van kerstcadeautjes: dat is toch ook doodzonde?'

Ze zouden meer werken als hun man eens wat meer in het huishouden deed.

'Daar ben ik het mee eens.'

Krijg je weleens het verwijt dat je makkelijk praten hebt, zonder man en kinderen?

'Niet zo heel vaak. En als het gebeurt, verwijs ik graag naar mijn zus. Die loopt hard, rijdt paard, speelt piano, werkt fulltime in een hoge managementfunctie en ze heeft een hechte band met haar drie kinderen en met haar man die ook fulltime werkt. En wie denkt dat wij genetisch gezien robotvrouwen zijn, zoals die mevrouw mij verweet: mijn broer en zijn vrouw doen het net zo, en mijn schoonzus heeft niet onze genen.'

Waarom ben je eigenlijk alleen?

'Ik heb wel eens van mannen gehoord: het mag wel wat minder. Zelfs als ik op afstand ben, is het allemaal heel intens. Dat moet je wel willen.'

Aan het begin van het gesprek zei je: 'Ik woon in de stad waar ik wil wonen, ik doe het werk dat ik wil doen, nu nog iemand vinden met wie ik wil zijn. Hoe moet die man eruitzien?'

Voor het eerst valt er een lange stilte. Dan: 'De laatste tijd denk ik steeds vaker: ik vind het eigenlijk wel fijn om alleen te zijn. Ik wil niet zeggen dat ik de ambitie om een kind te krijgen helemaal heb opgegeven, maar misschien wil ik mijn huis wel liever met een kind delen dan met een man.'

<
WEG MET HET DEELTIJDFEMINISME! (NIEUW AMSTERDAM, € 9,95, 128 BLZ., ISBN 978 90 468 0214 4)
VERSCHEEN 24 APRIL